

REGALA'M GIRASOLS

La llum de la vida és com la llum del sol pels gira-sols, però a vegades no es pot seguir aquesta llum i anar girant amb ella, no és tan fàcil. Hi ha gent que segueix la llum i d'altra que aparenta seguir-la, però també existeix la gent que està atrapada en la foscor i s'amaga de la llum. Per què? Per por, desesperança, tristesa, buit? Sempre hi ha dos camins per seguir, en canvi, els gira-sols només en tenen un, el sol, la llum.

Estàvem a ple estiu, el sol em provocava mal de cap, feia massa llum i desprenia molta calor. Hauria fet el possible per apagar-lo, només una estona, per descansar. Aquell soroll em perseguia per tot arreu, el batec del meu cor cada cop era més fort, la llum era massa brillant, però a la vegada, tot estava tan apagat...

Només veia bates de metges i malalts passant pel meu costat, però no em fixava en ningú, el cor anava massa ràpid i les meves cames tan lentes que pensava que em desmaiava. La meva amiga havia estat ingressada el dia abans. Ens va trucar la seva mare per explicar-nos-ho tot. Per això estava allà, els meus peus gairebé ni s'aixecaven del terra i tenia un mal de cap horrorós des de la trucada, el meu cervell anava a cent per hora en aquells moments, i no podia aturar-lo. Ja havia arribat a la porta de l'habitació, desitjava que tot fos una falsa alarma, però no podia parar de posar-me en el pitjor. Vaig trucar a la porta i el "toc, toc" em va provocar un calfred que em va recórrer tot el cos, la meva intuïció em deia que alguna cosa no anava bé. Resulta que la meva amiga havia quedat en coma després d'un accident, els metges deien que segurament despertaria, però jo la sentia i sabia que ella no estava bé.

Van anar passant els dies i no millorava, no hi havia progressos, per sort tampoc hi havia empitjoraments. Tenia la boca seca, feia dies que tenia mal de cap, només sentia el batec del meu cor i les veus del meu voltant es tornaven cada vegada més llunyanes. A l'habitació sempre hi havia gent, mai estava sola. Però jo sentia que només hi era jo allà, fent companyia a la noia estirada al llit amb els ulls tancats, esperant per tornar a veure aquells ulls verds tan bonics.

L'hospital es va convertir en casa meva, així que vaig decidir decorar l'habitació amb la flor més bonica que existeix, els gira-sols. Transmeten molta llum, sempre m'han agradat molt, i sabia que a ella li encantarien.

Un dia, sense cap explicació, va començar a millorar i hi havia moltes esperances que es despertés. En el meu camp de visió va començar a aparèixer una llum, com la del sol, no sabia exactament què era. Els gira-sols es van podrir a poc a poc, així que els vaig canviar; en aquell moment no vaig entendre que era una senyal. Cada nit li llegia llibres i li explicava la història en la qual estava treballant, la nostra. Escriure sempre ha estat la manera més profunda de llegir la vida. Veure-la allà tombada igual que cada dia, em va fer reflexionar. A vegades només necessitem una mica de realitat per entendre les coses que realment importen.

Estava asseguda a la cadira del costat de la finestra, com cada matí, llegint. Quan, de sobte, el cor se li va parar, va començar a sonar el xiulet de la màquina a la qual estava connectada. El món es va parar, estava envoltada de gent, no entenia res, sentia que no podia respirar i que el cor cada vegada anava més lent. Per què era jo a la que tothom mirava, quan la noia que s'estava morint estava tombada al llit. Una rampa va recórrer tot el meu cos quan em van connectar el desfibril·lador, llavors ho vaig entendre tot. La que estava tombada al llit era jo, sempre havia estat jo, preparada per morir i passar a l'altra vida. Per això sentia el meu batec i les veus eren llunyanes, per això veia una llum estranya i el soroll del cotxe xocant em perseguia. Les rampes del desfibril·lador cada vegada eren més fortes, però cada vegada les notava menys. Vaig lluitar, ho prometo, però no vaig aconseguir obrir els ulls i tornar a respirar, simplement me'n vaig anar a descansar. La meua altra jo, la noia que m'havia acompanyat cada dia a l'hospital em mirava, quieta i sense dir res. Les nostres mirades es van creuar i vam entendre que havíem de marxar. Vaig pensar en tota la gent que m'havia acompanyat en els meus dinou anys, sempre els recordaria, només esperava que poguessin oblidar-me. Perquè recordar és fàcil per a qui té memòria, però oblidar és difícil per a qui té cor. Per últim, vaig donar gràcies per tot el que la vida m'havia donat i per fi vaig agafar de la mà a la meua amiga i vam tancar els ulls. El meu camp de visió es va reduir a una cosa, els gira-sols, l'únic que vaig fer va ser seguir-los, perquè aquella era la llum de la meua pròxima vida.

I si algun dia em vas a visitar al cementiri, només et vull demanar una cosa, regala'm gira-sols.